

UDENRIGSMINISTERIET

22. februar 2015

Spørgsmål 94 fra Udenrigsudvalget til
udenrigsministeren af 30. januar 2015

URU alm. del spørgsmål 94:

Vil ministeren kommentere henvendelsen fra Therese Isho, jf. URU alm. del - bilag 95, og hvad kan ministeren oplyse i øvrigt om de fordrevne kristnes forhold i de nævnte områder?

Svar:

Terrorgruppen ISILs fremmarch i Syrien og Irak har udløst kolossale menneskelige tragedier. Danmark yder et omfattende bidrag til både den internationale kamp mod ISIL og ift. at afhjælpe de store humanitære udfordringer, som terrorgruppens fremmarch har udløst i Irak. Det følger blandt andet af Folketingsbeslutningerne B 122 og B 123, som fik bred opbakning i Folketinget.

Danmarks humanitære indsats er med til at afhjælpe lidelserne for de omkring 2,2 millioner internt fordrevne i Irak, herunder minoriteter som kristne og yazidier. I 2014 bidrog Danmark med over 70 mio. kr. i humanitær hjælp til Irak-krisen. Udover humanitære indsatser har Danmark i en lang årrække været aktiv i Irak med udviklingsindsatser. For tiden forberedes et nyt treårigt dansk udviklingsprogram til 75 mio. kr., som bl.a. forventes at have fokus på mediefrihed, retsforhold- og civilsamfund. Samtidig er Danmark med sin militære støtte til Iraks indsats mod ISIL, herunder i form af F-16-bidraget, et C-130J Hercules transportfly samt vejledning og træning af kurdiske og irakiske sikkerhedsstyrker, i front med at hjælpe irakerne med at trænge ISIL tilbage fra de områder, gruppen har besat. Danmark leverer således med humanitære, civile og militære tiltag et bredt og væsentligt bidrag til den internationale indsats for stabiliseringen af Irak.

Henvendelsen fra Therese Isho indeholder dog også en række misforståelser og unøjagtigheder. Danmarks og EU's humanitære hjælp kanaliseres ikke primært via Bagdad. I 2014 udmøntede Danmark knap 30 mio. kr. til humanitære indsatser i Irak gennem danske humanitære partnerskabsorganisationer (Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, Red Barnet og Mission Øst) samt Beredskabsstyrelsen, som primært blev anvendt direkte til organisationernes egne indsatser i de kurdiske områder i den nordlige del af Irak. Det danske bidrag på sammenlagt 20 mio. kr. til Verdensfødevareprogrammet og FN's Flygtningehøjkommissariat i juni måned 2014 blev ligeledes hovedsageligt anvendt til at respondere på behovene for de mange tusinder familier, der var blevet fordrevet fra Mosul i det nordlige Irak efter ISIL's angreb på byen.

Udenrigsministeriet har været i kontakt med Dansk Flygtningehjælp omkring beskyldningerne mod Al-Rahma foreningen i Ankawa. Dansk Flygtningehjælp og landechef Ed Hughes kender til foreningen, men har ingen grund til at tro, at foreningen ikke uddeler nødhjælpen som tilsigtet. Dansk Flygtningehjælp hverken samarbejder med eller implementerer indsatser

gennem Al-Rahma foreningen, ligesom andre danske nødhjælpsorganisationer med midler fra Udenrigsministeriet heller ikke menes at implementere indsatser gennem foreningen.

Forholdene for de fordrevne kristne i Dohuk og øvrige dele af de kurdiskkontrollerede områder i det nordlige Irak er ligesom for andre fordrevne befolkningsgrupper svære. Omfanget af fordrivelseskrisen har betydet, at det har krævet en ekstraordinær indsats at sikre tilstrækkelig sikker indkvartering til de mange internt fordrevne over vinteren, ligesom der er fortsat er kritisk behov for assistance hvad angår eksempelvis adgang til vand, sundhed, sanitet mv. Den danske regering vil derfor fortsat yde sin del af den internationale humanitære assistance til Irak, som også i 2015 er blandt Danmarks prioriterede humanitære indsatsområder. Det er dog vigtigt at understrege, at Danmark i overensstemmelse med de humanitære principper om upartiskhed og medmenneskelighed ikke målretter humanitære indsatser til specifikke religiøse eller etniske grupper men derimod til individer og familier med størst behov.

Kristne gruppers forhold fremhæves ikke som særskilt vanskelige i humanitære rapporter fra Irak. Donorer med bred tilstedeværelse i det nordlige Irak samt nødhjælpsaktører med indsatser i området er under det indtryk, at kristne grupper i mange tilfælde har bedre adgang til humanitær hjælp end øvrige grupper pga. veletablerede kirkelige netværk og tilstedeværelsen af kristne organisationer. Pålidelige kilder, som betinger sig af anonymitet, henviser ligeledes til, at kristne internt fordrevne ikke møder nær de samme begrænsninger i at opnå opholdstilladelser i kurdiske områder som bl.a. sunnimuslimske grupper. Endeligt er det over for Udenrigsministeriet oplyst, at et større antal kristne har opnået genbosætning uden for Irak, og at man ikke har registreret seksuel og kønsbaseret vold mod kristne grupper.